

repræsenteret paa Rigsdagen, og som man ikke tager Hensyn til (Afbrydelse af Sagd) . . . . Det ærede Medlems Mening er mig lige saa ligegyldig som den er hele den øvrige Forsamling (Hør! Hør!)

Formanden (Berg): Jeg hørte ikke Afbrydelsen og har derfor heller ikke kunnet paatale den; men jeg ønsker i det Hele, at man skal undlade at gjøre Afbrydelser.

Solstein: Jeg siger altsaa, at i denne Klasse Medborgere følger man heller ikke de voldsomme Midler, som man følger blandt de egentlige Statskupstilhængere, de Modige. Man bruger ikke Magt, man bryder ikke Forsatningen, nei, man bruger Fortolkninger, man lyver sig fra Forsatningen. Det er imidlertid en Fremgangsmaade, som jeg tror hos Alle her i Landet, hvilken Side de saa end staa paa, mere og mere samler den almindelige Foragt om sig. Det er imidlertid, som jeg begyndte med at sige, naturligt, at den Slags Politikere paa den ene Side have et Blik til Stokken og paa den anden Side til Dommeren. Stokken, Bryglene, er her særlig repræsenteret ved en uendelig værlende Frugt for og Kjærlighed til Socialdemokratiet, og Hensynet til Kriminalrettsdommeren er en evig Kredsen om Rigsretten, om Rigsretten skulde tage dem, eller om Rigsretten muligvis selv skulde være glæden ned i Sumpen, i Fortolkningerne, kort sagt saa kompromitteret og prostitueret, at den skulde lade dem komme levende fra det. Det er det, det dreier sig om. Fra den Side hører man ingen Fortolkninger mere. Der var ganske vist en Tid, hvor denne Side af vor politiske Dyds Folk vare ude med Fortolkninger i alle Landets Gane; men det er gaaet med dem som med dem, der reiste for Befæstningerne, de have faaet Følelsen af, at reisende Fortolkninger og reisende Fæstninger efterhaanden kun samle den almindelige Munterhed om sig. Det blev de saa kjede af, og saa lod de Fortolkningerne være og holdt sig til Rigsretten. Dette var kun en Indledning, for at ærede Medlemmer ikke skulde være uden Forstaaelse af den Passus, som jeg skal tillade mig at læse op af „Berlingske Tidende“, Regjeringens Organ.

Formanden (Berg): Jeg maa bede det ærede Medlem om at tale lidt høiere.

Solstein: Jeg skal bestræbe mig derfor. — Efter en Udtalelse om, hvor sikkre vi ere paa aldrig at komme ud over Forsfatnings- og Grundlovstroffab og alt dette,

som vi ere vant til at høre, hedder det, at dersom der kommer en provisorisk Finantslov — det er det Æneste, „Berlingske Tidende“ for Tiden tænker paa og taler om. Medens Regjeringen forelægger et Forslag til en midlertidig Finantslov, skriver „Berlingske Tidende“ kun om, hvor godt de ville indrette dem, naar denne midlertidige Finantslov er forkastet, naar Forsatningen er spærngt og den sørgelige, splidagtige Tilstand er indtraadt, og vi saa skulle have den provisoriske Finantslov, som de nu have talt om og tænkt paa lige siden Januar Maaned, og som rimeligvis har ligget sær- dig lige siden September. Saa skriv de samme Mennesker følgende: „Hvilke Bevillinger ud over de løbende ville da finde deres Plads i den provisoriske Finantslov? Dette vil bero paa Landstinget. Naar Landstinget indsætter den af Folkethinget nægtede Bevilling paa Finantsloven, har Thinget derved erklæret den for at være nødvendig. Landstinget kan for at imødekomme Folkethinget stemme for en Bevilling, som det selv ikke anser for nødvendig“. Det er Landstingets Courtoisie, som gjør, at det undertiden viser Folkethinget denne Smødefommen, det er Noget, som kan passere, sfføndt det i Almindelighed ikke bryder sig derom, og i Almindelighed behøver det det ikke. Indsætter derimod Landstinget en Bevilling, som Folkethinget har nægtet, saa staar denne Bevilling fast, saa har det dermed tilkjendegivet, at Statens Interesse kræver det. Det hedder saa videre: „Naar saadanne Udgifter da optages i den provisoriske Finantslov, vilde det være meningsløst, om de Landstingsmænd, der i Thinget havde erklæret en Udgift for nødvendig, i deres Egenkab som Rigsrettsdommere skulde erklære den for usforvarlig“. Nu sidde de Allesammen og ere meddelagtige i den Forbrydelse, som hedder „provisoriske Finantslove“. Det er det, der trøster vedkommende Forfatter. Fortolkningen lader han ligge. Grundloven bryder han sig feil om, Wren, den offentlige Mening, hans egen Samvittighed, det er Intet; men hvad der derimod er, det er et meget smukt Bevis for, at Rigsretten risikerer man Intet af, thi Rigsretten sammensættes af Landstingsmænd og Landstingsmændene have gjort sig inhabile ved først at stemme for de Bevillinger, som Regjeringen har forlangt, og sørgelig risikerer man Intet der; hvor- man skal dømmes af inhabile Dommere, risikerer man ikke Noget. Det er Moralen i det Regjeringssystem, vi nu have; det skrives offentlig i Regjeringens eget Organ, uden at et eneste af Regjeringens Medlem-